

Universitätsbibliothek Paderborn

**Conversio Peccatoris, Seu Modus quo Peccator
communiter resurgit ad justitiam.**

Lefelon, Antoine

Bruxellis, 1675

§. 2. Paucos quosdam Deus extraordinario modo praevenit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-9433

santi. Nisi enim paratus esset, non hor-taretur ad petendum: si tamen, quidquid dare paratus est, citò & leviter petenti concederet; pauperis Vidae, & impor-tuni Amici Parabolis non indiceret no-bis orationis instantiam & perseveran-tiam. Peccator verò adhuc pravis con-cupiscentiis deditus conversionem suam aut non appetit, aut non nisi infirmo de-siderio, ac per hoc necessarium ad illam Dei adjutorium, in ejus bonitate petenti-bus præparatum, aut non petit, aut non nisi imperfectè; ut jam mirum minimè sit, magnum illud pœnitentiæ ac con-versionis donum non citò aut facilè ei concedi.

§. II.

*Paucos quosdam Deus extraordinario modo
prævenit.*

SUbindè quidem peccatoris inqui-si-tionem prævenit Deus, & mirabili gratiæ suæ operatione bonam volunta-tem, quâ debitè convertatur, non expe-ctatā profectūm morā, simul & donat & perficit. Hoc in Matthæo, Latrone, Paulo actum miramur: sed id superabun-dantis gratiæ est, paucis datæ, quæ nisi le-

legitimè probetur, data non supponitur.

L. 2. de Multò verò, uti id notat S. Prosper, cre-
poc. gent. c. brior, multoque numerosior pars illa hominum
est, cui particulatim, quidquid supra largi-
tas donat, accrescit, ut conferendorum munerum
causæ de his quæ sunt collata patientur. Ut ete-
niam ex parvis seminum initiis, ordinatis
augmentis ad debitam mensuram plantæ,
arboresquè succrescunt, sic regulariter
& animæ requisitam justitiæ perfectio-
nem adipiscuntur. Propter hoc uti anno-
tarunt SS. Patres Basilius, Cyrillus Alex.
& Gregorius, hinc à Salvatore adhibita
est similitudo: *Sic enim, inquit, regnum*

Dei, quemadmodum si homo jaciat sementem in
26. 27. 28. terram, & dormiat, & exurgat nocte & die,
& semen germinet, & increscat, dum nescit
ille: ultrò enim terra fructificat; PRIMÙM
HERBAM, DEINDE SPICAM, DEINDE
PLENUM FRUMENTUM IN SPICA.

Aversum à se peccatorem Deus præ-
occupat, & gratiæ suæ munere inchoat
in illo exordium bonæ voluntatis, ut qui
priùs mundi hujus torrentibus omni avi-
ditate inhians, aureo Babylonis calice to-
tus delectabatur; incipiat nunc vel primo-
ribus labris aliquid de justitiæ fonte gu-
stare: quo percepto grata fit illi ejus re-
ctitudo, præsertim quam conspicit aut
credit

credit in aliis: tum deinde in se reversus tortitudinem suam quā ab illa distat, videt & improbat. Hæc divini seminis cælitùs cordi ejus immissi prima pullulatio est, quæ magis proficit, cùm accedentibus timoris, pudoris, ac remordentis conscientiæ stimulis, peccator cupiditatibus suis jam tentat velle resistere: sed in principio tentat tantum, parvum enim tum plerumque atque invalidum est velle, cui adhuc vetusta prævalet cupiditas, cui tamen magis ac magis repugnando tantum decedit, quantum paulatim proficiendo bonæ voluntati accedit: ac tandem istis incrementis tanta hæc fit, ut ruptis peccati vinculis, præ omnibus Deo mentem faciat inhærere; hoc est debitè converti.

§. III.

Communiter non unius momenti opus est, aut levis laboris conversio peccatoris, præcipue inveterati.

AD hunc autem gradum quamvis alii tardius, alii citius ascendant, communiter tamen non unius momenti opus est aut levis laboris eundem comprehendere. Quantum satis est, id hactenus monstravi,